

ת"פ 65951/06/18 - מדינת ישראל נגד מריאנה ויסמן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 65951-06-18 מדינת ישראל נ' ויסמן
לפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מריאנה ויסמן

הנאשמת

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אלעד ברק

ב"כ הנאשמת עו"ד אבי פינרסקי

הנאשמת בעצמה

הכרעת דין

רקע, עובדות כתב אישום והמענה

1. כתב האישום מייחס לנאשמת את ביצוע העבירות הבאות: שתי עבירות זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר לפי סעיף 418 לחוק העונשין, התשל"ז-1997 (להלן: "**חוק העונשין**"), שתי עבירות גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, שתי עבירות קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין, ושתי עבירות שימוש במסמך מזויף לפי סעיף 420 לחוק העונשין.

2. על פי הנתען באישום הראשון לכתב האישום, במהלך המחצית הראשונה של שנת 2014 שכרה הנאשמת, יחד עם שחר ליברמן (להלן: "**המתלונן**") דירה בהרצליה (להלן: "**הדירה**") מבעלת הדירה נילי נהיר (להלן: "**המתלוננת**"). עובר לתאריך 7.9.2014, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, נכנסה הנאשמת לחדרו של המתלונן בדירה וגנבה שיק שמספרו 04459076 מתוך פנקס שיקים שמצאה במקום השייך למתלונן (להלן: "**השיק הגנוב**"). המשוך על חשבון הבנק של המתלונן בבנק דיסקונט סניף 044, ברח' סוקולוב בהרצליה (להלן: "**סניף הבנק**"). בהמשך, זייפה הנאשמת את השיק הגנוב על ידי כך שרשמה את מוטב השיק על שמו של לקווי איילאו (להלן: "**איילאו**"). הנאשמת זייפה את חתימת המתלונן באופן הנחזה כאילו נחתם בידיו של המתלונן ורשמה את השיק על סך 5,800 ₪, על מנת שיחזה להראות כאילו נמסר השיק לפקודת איילאו, זאת בכוונה לרמות וללא סמכות כדן.

3. ביום 11.9.2014 בשעה 12:00 לערך הגיע איילאו לסניף הבנק, הפקיד את השיק הגנוב ומשך את שווי במקום. הנאשמת באמצעות איילאו קיבלה את שווי של השיק הגנוב. נטען כי במעשיה, גנבה הנאשמת את השיק, זייפה אותו, עשתה בו שימוש, וקיבלה באמצעותו דבר במרמה בסכום כולל של 5,800 ₪.

4. על פי הנטען באישום השני, במועד נוסף שאינו ידוע למאשימה, עובר ליום 8.12.2014, נכנסה הנאשמת לדירתה של המתלוננת וגנבה פנקס שיקים השייך למתלוננת (להלן: "**הפנקס הגנוב**") המשוך על חשבון הבנק של המתלוננת בבנק אגוד סניף 072 ברח' סוקולוב בהרצליה. בהמשך למתואר נטלה הנאשמת מתוך הפנקס הגנוב שיק מס' 5000122, זייפה אותו כך שרשמה את מוטב השיק על שמו של איילאו, זייפה את חתימת המתלוננת באופן הנחזה כאילו נחתם על ידי המתלוננת, ורשמה את השיק על סך 6,500 ₪ (להלן: "**השיק המזויף**"), כל זאת על מנת שיחזה להראות כאילו הונפק לפקודת איילאו, זאת בכוונה לרמות וללא סמכות כדן. ביום 8.12.2014 בשעה 14:00 לערך, הגיעה הנאשמת לסניף בנק הדואר ביפו, והפקידה את השיק המזויף בחשבון בנק הדואר של איילאו אשר לנאשמת יפוי כוח לביצוע פעולות בו. נטען כי במעשיה גנבה הנאשמת את השיקים המתוארים, זייפה את השיק המזויף, עשתה בו שימוש, וקיבלה באמצעותו דבר במרמה בסכום כולל של 6,500 ₪.

5. במענה לכתב האישום אישרה הנאשמת כי במהלך המחצית הראשונה של שנת 2014 שכרה יחד עם המתלונן את הדירה מבעלת הדירה המתלוננת, וכפרה ביתר העובדות המפורטות בשני האישומים. לשאלת בית המשפט באשר להיכרותה עם איילאו השיבה באמצעות בא כוחה כי "**הם הכירו נוכח העובדה שהוא ביקר בביתה של הנאשמת**" (עמ' 9 ש' 14-15 לפרו').

עיקר הראיות - דין

6. הראיות המבססות את אשמת הנאשמת הן בראש ובראשונה הודאות החוץ שלה בביצוע העבירות, בהזדמנויות שונות בפני גורמים שונים, ובכלל זאת ובפרט במסגרת שיחות פרטיות עם המתלונן אשר הוקלטו על ידו (**ת/18 ת/19**), בהן אף הביעה צער וחרטה על ביצוע המעשים. כך, מבחינת הודעותיה במשטרה עולה כי לאחר שהכחישה את גניבת השיק מהמתלונן ואף טענה שאינה מכירה את איילאו (**ת/9 ש' 7**), לאחר שטענה שאינה מכירה את השיק ולאחר שבתחילת הודעתה **ת/10** הכחישה כי נטלה את השיקים בעצמה וטענה שאינה יודעת מי לקח אותם, אישרה שהפקידה את השיק המזויף על שם המתלוננת (**ש' 10 לת/10**). לדבריה, אביה חולה ויש לה חובות, והיא אינה זוכרת איך השיקים הגיעו אליה. **בת/10** אף מסרה כי איילאו הוא ידיד ותיק שלה, לאחר שהכחישה היכרות עמו **בת/9**, לדבריה, לא הבינה את השם כשנאמר לה במסגרת **ת/9**. בנוסף, אישרה כי הייתה מיופה כוח בחשבון הבנק שלו מאחר וחשבון הבנק שלה עוקל (**ת/10 ש' 24**).

7. במהלך גביית הודעתה **ת/10** ביקשה הנאשמת לרשום על דף (**ת/17**), ושם, בכתב ידה, הבהירה כי החליטה מרצונה הטוב והחופשי לומר את כל האמת ופרטה כי השיקים לגביהם נחקרה שייכים האחד לבעלת הבית שלה (המתלוננת) לשעבר והשני של שותפה לשעבר (המתלונן). וכך כתבה הנאשמת: "**הסיבה הייתה כעס בגלל מה שחשתי כניצול במשך התקופה שחייתי בדירה...**", ואף פירטה אודות מצב הכלכלי הקשה.

8. בהמשך הודעתה **ת/10** טענה הנאשמת שאינה יודעת מי כתב את השיק המזויף על שם המתלוננת או

איך הגיע לידיה, ואף טענה שאינה מכירה את השיק הגנוב על שם המתלונן. במהלך גביית ההודעה ניסתה להתקשר לאיילאו לבקשת החוקר, ללא מענה. בהמשך ההודעה, כשנשאלה האם זו הייתה טעות לרשום את השיקים, שינתה שוב גרסתה והשיבה: **"כן זה גם היה טעות שלי לכתוב את השיקים האלו"** ועוד הוסיפה כשנשאלה איך השיקים הגיעו אליה: **"לשחר לקחתי את השיק מהחדר שלו. אני ממש לא זוכרת איך הגיע אלי השיק של נילי ומתי זה היה. את כל מה שרשום בשיק אני רשמתי ואני הפקדתי בחשבון של איילו לקאו בבנק הדואר ביפו"** (ש' 61-56 לת/10). לדבריה, איננה זוכרת מה עשתה עם השיק הגנוב על שם המתלונן לאחר שלקחה אותו מחדרו או איך השיק הגנוב הגיע לאיילאו. בסוף הודעתה הוסיפה **"אני דברתי בטלפון עם נילי ושחר (המתלוננים - ד.א.) והתחייבתי להחזיר להם את הכסף עד סוף יוני..."**.

9. בהודעתה **13/ת** הושמעה לנאשמת הקלטת שיחתה עם המתלונן והיא טענה כי איננה מזהה את קולה. לאחר שאומתה עם העובדה ששמה ומספר הטלפון שלה מוזכרים בשיחה מסרה כי איילאו היה צריך עזרה כלכלית ואמר שצריך להפקיד כסף בחשבון שלו בו הייתה מורשית חתימה. עוד הוסיפה כי יהיה עליה לשלם על השיקים שאיילאו נטל אחריות לשלם, והוסיפה כי אחיו של איילאו אמרו לה **"אל תתערבי ואל תתקשרי ללאקו ואנחנו נטפל בזה"** (ת/13 ש' 19). הנאשמת התחמקה מלהתייחס לדברים שנשמעו בהקלטה שהושמעה לה ולאחר שהוטחו באוזניה חלקי שיחה מסרה **"אני מתכוונת להחזיר לשחר את הכסף מפני שהאחים של לאקו לא החזירו את הכסף כמו שאמרו"** (ש' 68 ת/13). בנוסף, על פי **12/ת** (מזכר שנערך על ידי פקד לובן), בסיום חקירתה **13/ת** שאלה אותו הנאשמת מה הוא מציע לה לעשות, והאם כדאי לה לשלם את הכספים למתלוננים.

10. נוסף על הודיית הנאשמת כמפורט לעיל, הודתה הנאשמת כאמור בביצוע המעשים במספר הזדמנויות במהלך שיחות טלפון פרטיות שניהלה עם המתלונן ואשר הוקלטו על ידו (**18/ת**, תמלול **19/ת**). על פי עדות המתלונן הקליל את הקבצים שכונו על ידו הודאה 1,2,3, שמר את ההקלטה ולא ביצע בה כל שינוי. הקלטת קבצים אלה היא מיום 24.3.2015, כשהמתלוננת התקשרה אליו. בנוסף, ישנו קובץ קולי שחיבר ושלח המתלונן לנאשמת בהודעת וואטסאפ לה השיבה, ועותק ממנה ומתשובת הנאשמת על גבי הדיסק **18/ת**. כמו כן, ביום 27.4.2015 התקשר המתלונן לנאשמת וגם שיחה זו הוקלטה על ידו ומצויה בדיסק ובתמליל **18/ת**, **19/ת**. לפי פירוט הקבצים בדיסק, הקבצים שכונו הודאה 1,2,3 הוקלטו ביום 24.3.2015, וביום 27.4.15 התקשר המתלונן לנאשמת ושוחח עמה, גם תמליל שיחה זו הוגש במסגרת **19/ת** (ראו: ש' 31-34 עמ' 34, ש' 12-24 עמ' 36 תוכן הדיסק **18/ת**, וקובץ טקסט **18/ת** שכותרתו "תיק 447620.2014").

11. מסגרת השיחות המצוינות לעיל הביעה הנאשמת חרטה על המעשים ורצון להשיב את הסכומים שנגנבו, וניתן להתרשם כי היא מדברת בפתיחות רבה, כי צערה על ביצוע המעשים כן ואמיתי, והיא אף בכתה לעיתים. כך לדוגמא בעמ' 7 ש' 18-23 לת/19 בקטע שכונה "הודאה 1" אומרת הנאשמת **"ואני לא יכולה לסלוח לעצמי אני לא יכולה לחיות עם עצמי בשקט"**. וכן **"אני מאוד מאוד מצטערת שעשיתי לך את זה"** (עמ' 8 ש' 22 לת/19), ושוב **"אני עוד פעם מצטערת על הכול..."** (עמ' 10 ש' 19 לת/19). בקטע שכונה "הודאה 2" בוכה הנאשמת ואומרת **"איך יכולתי לעשות דבר כזה"** (עמ' 13 ש' 3 לת/19), **"אני לא יכולה לסלוח לעצמי פשוט"** (עמ' 13 ש' 21 לת/19) וכן **"עשיתי את זה מתוך כעס נוראי..."** (עמ' 20 ש' 1 לת/19). בקטע שכונה "הודאה 3" מסרה הנאשמת כי סיפרה לאמה על השיקים והיא בהלם **"איך חשבת לעשות דבר כזה?"** (עמ' 25 ש' 37 לת/19), ועוד מסרה כי לא תוכל באותו החודש להחזיר כסף וכי היא מקווה שתוכל להשיבו למתלונן לאחר מכן (עמ' 28 ש' 8

לת/19). גם בשיחה מיום 27.4.2015 מוסרת הנאשמת כי בכוונתה להשיב את הכספים (עמ' 27 ש' 27-29 לת/19).

12. לצד הודיית הנאשמת בהזדמנויות השונות ניצבת ראיה אובייקטיבית המלמדת על מעורבותה הישירה בשימוש בשיק הגנוב מהמתלוננת, לפיהן הפקידה הנאשמת עצמה את השיק בחשבון הבנק של איילא, בו הייתה מיופת כוח (ת/8). ראיה עצמאית זו הקושרת את הנאשמת לשימוש בשיק הגנוב מהווה תוספת ראיתית מסוג "דבר מה" להודאות החוץ של הנאשמת, ואף מעבר לכך. בנוסף, עדויות המתלוננים אשר נשמעו במהלך פרשת התביעה ואשר יפורטו להלן מבססות את עצם גניבת השיקים, מלמדות על הקשר וההיכרות בין המתלוננים לנאשמת, ועל הגישה וההזדמנות שהיו לנאשמת לגנוב את השיקים. על פי עדויות המתלוננים, הנאשמת אף הודתה באזנם כי היא זו אשר גנבה את השיקים (עדויות של המתלונן בהקשר זה נתמכת כאמור בהקלטות ת/18).

13. כך, על פי עדות המתלוננת **נילי נהיר** הכירה את הנאשמת בשנת 2012 עם חברה של הנאשמת איילא. תחילה טיפלה הנאשמת בכלביה של המתלוננת והתגוררה בבית שבבעלותה בשכירות ובהמשך שכרה ממנה הנאשמת את הדירה ולאחר מכן הצטרף שותף, המתלונן. הדירה בה התגוררה הנאשמת היא מעל לדירה בה התגוררה המתלוננת ברח' י.ל. גורדון בהרצליה (עמ' 24 ש' 31 לפרו'). לדברי המתלוננת יתכן ומסרה לנאשמת מפתח לדירתה (ש' 1-2 עמ' 25 לפרו'). לאחר שעזב המתלונן את הדירה, עזבה גם הנאשמת, כשלדברי המתלוננת בחודש ספטמבר 2014 כבר לא התגוררה בדירה, אך ראתה אותה מגיעה לדירה אותה שכרה לאחר שהסתיימה השכירות.

14. מספר ימים לאחר המפורט, נסעה המתלוננת לחו"ל לשלושה לחודשים, ובדירתה התגוררו שתי נשים על מנת לשמור על כלביה. לדברי המתלוננת, שבה ארצה ב - 9.12.2014, ומספר ימים לאחר חזרתה בדקה את מצב חשבונה בבנק, וגילתה כי ביום 8.12.2014 כששהתה בחו"ל, נמשך מחשבונה שיק בסך 6,500 ₪. המתלוננת מסרה כי אינה משתמשת בשיקים ואישרה כי ראתה שהמוטב בשיק הוא איילא, והכתב על גבי השיק אינו שלה (ש' 24-27 עמ' 25 לפרו'), השיק הוגש כת/8. המתלוננת הגישה תלונה למשטרה וקישרה בין איילא לנאשמת. כשנשאלה מדוע לשיטתה השתמשה הנאשמת בחשבון הבנק של איילא, השיבה כי הנאשמת אמרה לה שאין לה חשבון בנק (ש' 1-3 עמ' 27 לפרו'). לדבריה, בשיחות שערכה עם הנאשמת (שאינן מתועדות), אשר נערכו לאחר עדותה במשטרה, הודתה בפניה הנאשמת בגניבת השיקים. לדבריה, כל הפנקס נגנב, והיא ביטלה את יתר השיקים. (ש' 21-22 עמ' 27, ש' 9 עמ' 29, ש' 15-18 עמ' 30 לפרו').

15. לדברי המתלוננת בחקירה הנגדית, הנאשמת אמרה שתנסה להחזיר את הכספים תוך חודש או חודשיים גם למתלונן (ש' 30-32 עמ' 28 לפרו'). עוד לדבריה החוקר דרור הגיע עם הנאשמת להסדר בו תשיב כל חודש סכום מסוים ולא תעמוד לדין, אך הנאשמת לא עמדה בהסדר זה (ש' 1-6 עמ' 29 לפרו'). המתלוננת אף מסרה כי היא והמתלונן הגישו תביעה קטנה כנגד הנאשמת ואיילא ולאחר שלא התייצבו, ניתן לזכותם פסק דין, בעקבותיו הושב להם הכסף בעזרת הוצאה לפועל כנגד איילא.

16. אשר לעדותו של המתלונן **שחר ליברמן**, זו מלמדת על גישה והזדמנות של הנאשמת לביצוע המעשים ונטילת השיק, בשים לב לכך שבמועד הרלוונטי התגורר יחד עם הנאשמת באותה הדירה. הנאשמת אף הודתה באוזני המתלונן כאמור כי ביצעה את העבירות הלכה למעשה (ת/18 ות/19). על פי גרסת המתלונן, הנאשמת והוא היו

שותפים לדירה במשך כחצי שנה, והיו עימותים ביניהם באותה התקופה. לדבריו, ראה את סכום השיק הגנוב (ת/5) בפירוט החשבון שלו, בדק אותו ולא זיהה את שם המוטב, איילאו, וגם לא את כתב היד על גביי השיקים. לאחר מכן טען כי זיהה שכתב היד הוא של הנאשמת (ש' 2-13 עמ' 32 לפרו'). לדברי המתלונן, פנקס השיקים שלו נשמר באותה התקופה בשידה בחדרו בדירה אותה חלק עם הנאשמת ולשניהם הייתה גישה אליו מעצם שותפותם בדירה (ש' 14-19 עמ' 32 לפרו'). המתלונן מסר כי הנאשמת התקשרה אליו על מנת להתנצל על שגנבה ממנו, והוא הקליט את השיחות עמה (ת/18) (ש' 24-28 עמ' 32, ש' 14-15 עמ' 36 לפרו').

17. גם המתלונן סיפר כי המתלוננת והוא הגישו תביעה קטנה כנגד הנאשמת ואיילאו, ולאחר שלא התייצבו ניתן לזכותם פסק דין, בעקבותיו הושב להם כספם בעזרת הוצאה לפועל. בחקירתו הנגדית מסר כי בין המתלוננת לנאשמת היה סידור לפיו לנאשמת היה מפתח לדירתה של המתלוננת, ובכל מקרה לא היה קושי בכניסה לדירה של המתלוננת מהרחוב (ש' 23-26 עמ' 35 לפרו').

18. עדות המתלוננת הייתה קוהרנטית ומהימנה, ולא מצאתי בה סתירות או קשיים המעלים ספק במהימנות גרסתה על אף טענות הסנגור, ובלבול ככל שארע בדבריה, ביחס לשיחה עם רפ"ק לובן אודות השבת הסכום שנגנב על ידי הנאשמת תמורת הימנעות מהגשת כתב אישום כנגדה (התואם גם את העובדה שהוצע הסדר המותנה לנאשמת). עדותה של המתלוננת נתמכת כאמור **בת/8**, מסמכי הפקדת השיק המזויף בבנק הדואר בחשבון הבנק על שם איילאו בו הייתה הנאשמת מיופת כוח, לפיהם הנאשמת היא זו אשר הפקידה את השיק. המתלוננת לא ניסתה להגזים בתיאוריה למרות הכעס הרב שניכר כי קיים אצלה כלפי הנאשמת, אישרה כי לא יכולה הייתה לראות את הנאשמת נכנסת לביתה משלא שהתה בארץ, ומסרה שהנאשמת הודתה בפניה בטלפון כי גנבה את השיקים (ש' 20-23 עמ' 28 לפרו'). אשר לגישה לדירת המתלוננת, לבד מדברי המתלונן המפורטים לעיל המלמדים על גישה והזדמנות, הנאשמת עצמה מסרה **"נילי היא אישה שתמיד משאירה את החלון שלה פתוח, היא גרה בדירת קרקע, גם עכשיו"** (עמ' 9 ש' 19 לפרו'), וכן: **"הבית של נילי היה פתוח תמיד, החלון שלה, היא הייתה משאירה אותו פתוח בקומת הקרקע. אנשים היו נכנסים דרך החלון לפעמים"**, הגם שהכחישה שהיא נכנסה לדירה (ש' 1-3 עמ' 43 לפרו').

19. גם המתלונן היה עקבי בגרסתו, אשר אף נתמכת בעובדה שהשיק המשוך על חשבונו הופקד בחשבונו של איילאו (ת/4), בו הייתה הנאשמת מיופת כוח כאמור, עמו אין לו כל קשר, עדותו תומכת ונתמכת בהקלטות **ת/18**.

20. אל מול ראיות המאשימה המפורטות לעיל ניצבת לבדה גרסת הנאשמת בעת עדותה בבית המשפט, שהיא גרסה כבושה החשודה מלכתחילה, בעצמה בעלת סתירות פנימיות, ועומדת בסתירה לגרסתה בחקירה ולהודייתה באוזני המתלונן. גרסה זו לא עוררה אמון, לא נשמעה בהודעותיה של הנאשמת במשטרה (3 במספר), לא במסמך שכתבה בעצמה בזמן חקירתה במשטרה (ת/17), לא בשיחות הפתוחות שניהלה עם המתלונן אשר הוקלטו על ידו (ת/18), ואף לא במענה לכתב האישום, אז מסר בא כוחה לשאלת בית המשפט כי איילאו והנאשמת "הכירו נוכח העובדה שהוא ביקר בביתה של הנאשמת" (עמ' 9 ש' 14 לפרו'). גרסה זו אף עומדת בסתירה חזיתית לראיה העצמאית ת/8 לפיה הנאשמת היא זו שהפקידה את השיק המזויף.

21. כך, לדברי הנאשמת בעדותה בבית המשפט, לא היא זו שביצעה את העבירות המיוחסות לה אלא איילאו

(ש' 29-30, עמ' 38, ש' 33, עמ' 39 לפרו') והיא הודתה במשטרה ובשיחותיה עם המתלון כי אחיו של איילאו הגיעו למקום עבודתה ואיימו עליה: **"יש לנו שבע מאות אנשים במשפחה ואת הולכת לקחת את כל האשמה, את הולכת לשחרר את אח שלנו, כי הוא לא רוצה בעיות עם המשטרה"**. לדבריה, התקשרה לאמה וסיפרה לה על כך, הגם שבמקום אחר בעת עדותה טענה שלא סיפרה לאיש על איומים מצד משפחתו של איילאו (ש' 16-20 עמ' 44 לפרו'). לטענת הנאשמת אף ניסתה ליצור קשר עם איילאו אך ללא מענה עד היום (ש' 6-32 עמ' 38-39 לפרו').

22. כשנשאלה הנאשמת מדוע התנצלה על ביצוע המעשים בפני המתלון אם אלה הם פני הדברים ולא סיפרה לו על אותם איומים נטענים, השיבה כי הייתה לחוצה (ש' 9-7 עמ' 39 לפרו'), וכשנשאלה מדוע לא מסרה במשטרה שאוימה וחרף העובדה שטענה קודם לכן שלא סיפרה לאיש על האיומים השיבה כי מסרה לחוקר שמשפחתו של איילאו לחצה עליה, לא אמרה במדויק כי איימו עליה, אך חשבה כי הדבר מובן מאילו (ש' 13-10 עמ' 39 וש' 7 עמ' 40, ש' 21-18 עמ' 40 לפרו'). לפי דברי רפ"ק לובן הנאשמת לא מסרה לו כי אוימה בעת שגבה הודעתה או בכל מועד אחר (ש' 11-9 עמ' 22 לפרו'). הנאשמת אף נשאלה מדוע לא מסרה את גרסתה הכבושה בעת מתן מענה לכתב האישום והשיבה כי בא כוחה הוא זה שמסר את המענה (ש' 12-11 עמ' 41 לפרו'), בהמשך מסרה כי לא ציינה את האיומים במענה לכתב האישום, או בכל הזדמנות אחרת, כי אחיו של איילאו איימו עליה (ש' 18-15 עמ' 48 לפרו'). הנאשמת טענה כי מסרה פעמים רבות לאיילאו את מפתח הדירה על מנת שיקנה מצרכים, וכי הבית של המתלוננת היה פתוח, כך גם החלון, ואנשים היו נכנסים לביתה דרך החלון, וכאמור הכחישה שהיא נכנסה לדירה (ש' 3-1 עמ' 43 לפרו'). ב"כ המאשימה הפנה את הנאשמת לדבריה במשטרה כי היא מתכוונת להחזיר למתלון את הכסף כי אחים של איילאו לא עשו זאת כפי שאמרו (ת13), לדבריה הרגישה אשמה כי בצורה מסוימת כי לאיילאו הייתה גישה לדירה ולכן אמרה את הדברים.

23. בעדותה אישרה הנאשמת כי כתבה את ת17 וכי כתבה שם שהסיבה "לשקיים הגנובים" הייתה בגלל כעס על ניצול אותו לטענתה חשה בתקופה בה התגוררה בדירת המתלוננת (ש' 7-2 עמ' 45 לפרו'). מספר שאלות לאחר מכן שינתה הנאשמת את עדותה, מסרה כי לא ביצעה את המיוחס לה בכתב האישום והכוונתה הייתה לכעס של איילאו (ש' 23-14 עמ' 45 לפרו'). הקלטת השיחות בין הנאשמת והמתלון (ת18) הושמעה לנאשמת אשר אישרה שאכן קולה הוא זה שנשמע בהקלטה. לטענת הנאשמת הודתה בביצוע המעשים מתוך פחד. הנאשמת מסרה כי אותה תקופה הייתה קשה מאוד עבורה, המתלוננת נהגה לאיים עליה והיא חוותה קשיים עם המתלון, ורצתה לקחת אחריות על מעשי איילאו אשר היה בן זוגה וחי איתה מספר שנים (ש' 22-12 עמ' 46 לפרו'). כשנשאלה מדוע היא לוקחת אחריות על דברים שלא עשתה השיבה הנאשמת **"כי האשימו אותי. אני הייתי מוזמנת לחקירות"** (ש' 19-17 עמ' 47 לפרו') באופן סתום.

24. הנאשמת כשלה מלהסביר כיצד גרסתה באשר לביצוע העבירות על ידי איילאו, מתיישבת עם העובדה לפיה היא זו אשר הפקידה את השיק (ת12) בחשבון הבנק של איילאו בו הייתה מיופת כוח. בהקשר זה בחרה לטעון באופן לא משכנע כי לא היא זו שהפקידה את השיק חרף ראיות אובייקטיביות לכך (ת8) ואף טענה ללא כל תימוכין כי היו לה שתי תעודות זהות ואחת מהן נגנבה. מובן כי האמור הקשה עוד יותר בקבלת גרסתה הכבושה.

25. הנאשמת אף מסרה הסברים סתמיים שאינם מעוררים אמון לדבריה בשיחות עם המתלון ת18 אשר הוצגו לה בעת חקירתה הנגדית, וכן הכחישה חלקים מפלילים מדבריה בהודאתה במשטרה (ת10), לגביהם טענה

באופן שאינו מעורר אמון כי לא יתכן שאמרה את הדברים (ש' 9-19 עמ' 43 לפרו'), היא אינה יודעת מדוע דברים אלו נכתבו, וכי היא לא קראה את העדות שכן סמכה על החוקר. זאת בניגוד לעדות רפ"ק לובן לפיה הנאשמת קראה את הודעתה או שהודעתה הוקראה לה טרם חתימה, תוך שהבהיר כאמור כי הנאשמת אף לא טענה באוזניו כי אוימה והתבקשה לקחת את האשמה עליה (ש' 9-27 עמ' 22 לפרו'). הנאשמת אף השיבה לשאלת בית המשפט כי היא אינה יודעת אם החוקר המציא את הדברים (ש' 1-11 עמ' 44 לפרו').

26. לנאשמת היו הזדמנויות רבות לחשוף את דבר האיום הנטען על ידה עד ליום מתן עדותה בבית המשפט. גם אם ניתן היה אולי לקבל או להבין טענה לפיה חששה לספר על כך בחקירותיה במשטרה, לא מובן מדוע לא סיפרה על כך למתלון בשיחות הפתוחות והכנות שניהלו בהן שיתפה הנאשמת בקשייה הרבים והתנצלה פעמים רבות על מעשיה. כמו כן, אל מול גרסתה לפיה לקחה את האשם עליה מאחר ואוימה, עומדת גרסה אחרת, נוספת, הסותרת אותה, לפיה כאמור סיפרה לחוקר כי אוימה או הולחצה על ידי משפחתו של איילאן, וכי יש לחקור את אחיו, אך הדבר לא נכתב, ולצד זאת גרסה לפיה חשבה שהדבר מובן מאליו שכן לטענתה מסרה שמשפחתו של איילאן לחצה עליה (ש' 10-16 עמ' 39 לפרו', ש' 4-8 וש' 18-21 עמ' 40 לפרו', ש' 17-19 עמ' 43 לפרו'). לאחר מכן אף מסרה הנאשמת גרסה נוספת לפיה לא סיפרה על האיומים בשיחות על המתלון כדי להגן על איילאן, לאור הקשר הטוב והתומך ביניהם (ש' 4-9 עמ' 47 לפרו') בניגוד לעדותה לפיה בשלב זה כבר לא היתה בקשר עם איילאן, הוא לא ענה לטלפונים ופניות מצידה, ומשפחתו אף איימה עליה.

27. ממבט על עולה כי הנאשמת מסרה מספר גרסאות, פעם מסרה כי ביצעה את המעשים, לאחר מכן הכחישה, לאחר מכן הצרה על מעשיה, ולאחר מכן העלתה גרסה כבושה כי מי שביצע את המעשים הוא איילאן, מה שמקשה עד מאוד מתן אמון כלשהו בגרסתה. גרסת הנאשמת לפיה איילאן הוא זה שגנב וזייף את השיקים ומשפחתו איימה עליה ודרשה ממנה לקחת אחריות על מעשיו של איילאן, והיא חששה לספר על כך נמסרה בעלמא, ללא כל תימוכין, ואף עומדת בסתירה לראיות המאשימה. בנסיבות אלה, לא די בה כדי לעורר ספק סביר באשמת הנאשמת נוכח צבר הראיות כנגדה והודאתה בהזדמנויות שונות, ואינני שותפה לדעת הסנגור לפיה יש לזכות את הנאשמת לאור קיומו של הסבר חלופי לראיות הנסיבתיות שנאספו. ויש אף לזכור כי כידוע, שקרי נאשם יכולים להוות חיזוק ואף מעבר לכך לראיות המאשימה (ע"פ 8948/12 **נמר נ' מדינת ישראל** (1.2.2016), ע"פ 5152/91 **חליוה נ' מדינת ישראל** (17.10.1995)).

28. מבלי להתעלם מכך שהשיקים מושא כתב האישום הופקדו בחשבון הבנק של איילאן, הרי הנאשמת הייתה מיופת כוח בחשבון זה, ולדבריה מספרו אף זהה למספר הטלפון שלה (ת/13 ש' 15). גם טענת ההגנה לפיה בעת בחינת גרסת הנאשמת במשטרה יש לתת את הדעת להיותה אישה נורמטיבית שנמצאה במעמד לא פשוט, כמצדיקה את הסתירות בין דבריה במשטרה לעדותה בבית המשפט, אינה יכולה להתקבל. זאת בפרט כאשר במהלך גביית הודעותיה ביקשה ורשמה בכתב ידה את ת/17, וכאשר לצד הודאתה בחקירה אף הודאותיה בשיחות עם המתלון ת/18. עוד אבהיר - אינני מוצאת לקבל את הטענה לפיה הנאשמת נשמעה אשמה בת/18 מאחר ובן זוגה ביצע את העבירות, כשיש לזכור **שבת/18** הודתה הנאשמת בביצוע העבירות בעצמה.

29. עיינתי בראיות ההגנה, ובפרט הודעתו של איילאן במשטרה (נ/1), כשאין חולק כי אינו משתף פעולה עם

החקירה ואף מכחיש היכרות עם הנאשמת (כפי שהכחישה גם היא היכרות עמו תחילה (ת/9 ש' 7)), באופן שיכול להקים חשד למעורבותו במעשים המפורטים בכתב האישום. דומה שגם המאשימה סברה כי איילאו היה מעורב בצורה כזו או אחרת בביצוע העבירות בראי 3/נ לפיו תיק החקירה כנגדו נסגר על ידי המאשימה מנימוק לפיו מכלול נסיבות העניין לא הצדיקו הגשת כתב אישום ולא מסיבה אחרת. יחד עם זאת, אינני מוצאת כי די באמור, בנסיבות, ובראי הראיות שפורטו לעיל כדי להביא לאותו ספק סביר נדרש בראיות המאשימה ביחס לביצוע העבירות על ידי הנאשמת, וכדי לקבל את טענת הסנגור לקיומו של הסבר חלופי לראיות המצדיק את זיכוי הנאשמת.

30. נתתי דעתי גם לכך שלא נערכה השוואת כתב יד ביחס לרישום על גבי השיקים והמחדל החקירתי שבכך, ולכך שלא הוצגה כל ראייה ישירה חיצונית שהנאשמת היא זו שגנבה את השיקים וזיפה את הכתוב בהם כמפורט בכתב האישום, ושקלתי את משמעות המחדל. כידוע, קיומם של מחדלי חקירה, ואפילו חמורים, אינו מוביל בהכרח לזיכוי הנאשם (או לביטול כתב האישום) ועל בית המשפט לבחון האם קיים חשש כי קופחה הגנת הנאשם, כשזיכוי או ביטול כתב האישום בשל מחדלי חקירה שמור למקרים בהם לא ניתן כמעט בשום דרך להצדיק את אופן התנהלות הרשויות. ראו: ע"פ 5019/09 **חליוה נ' מדינת ישראל** (20.8.2013) וכן ע"פ 8447/11 **סולימאן נ' מדינת ישראל**, פסקה 24 (24.9.2011), ע"פ 8187/11 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 38 (9.8.2013) וע"פ 8965/18 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (3.11.2019) (פסקאות 34-35). בראי הראיות אשר פורטו אינני מוצאת כי במקרה זה המדובר במחדל חקירתי היורד לשורש העניין, שיש בו כדי להביא לזיכוי או ביטול כתב האישום כנגד הנאשמת.

31. לאחר כל זאת, מסקנתי היא כי הוכח מעל לכל ספק סביר שהנאשמת ביצעה את המעשים המפורטים בכתב האישום, המקימים את העבירות המיוחסות לה, כך שגנבה את השיק הגנוב מהמתלונן ואת פנקס השיקים של המתלוננת, זיפה את השיק הגנוב והשיק המזויף, השתמשה בשיקים וקיבלה במרמה את הכספים באמצעות השיקים הגנובים והמזויפים.

הגנה מן הצדק ואכיפה בדרנית

32. טרם סיום נותר לבחון את טענות ההגנה לאכיפה בדרנית ואפליה פסולה בין עניינה של הנאשמת לענייני של איילאו שהחקירה בעניינו לא קודמה והתיק כנגדו נסגר מהטעם שנסיבות העניין אינן מצדיקות כתב האישום, ולבחון האם נכון לקבל את טענת ההגנה ולהורות על ביטול כתב האישום בשל כך.

33. אשר למסגרת הנורמטיבית הרלבנטית, כידוע, על פי סעיף 149(10) וסעיף 150 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") בית המשפט מוסמך לבטל אישום אם השתכנע כי "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית". בחקיקת סעיף 149(10) לחסד"פ יש עיגון חלקי של ההלכות שנקבעו בעניין הגנה מן הצדק עוד טרם חקיקתו ועל פי קביעת בית המשפט העליון, גם לאחר חקיקת הסעיף ממשיך לחול המבחן התלת שלבי לתחולת ההגנה מן הצדק אשר נקבע בע"פ 48855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ** פ"ד נט(6) 776, 807 (להלן: "הלכת בורוביץ"). לאורך השנים, בעקבות חקיקת סעיף 149(10) לחסד"פ נחלש הדגש על הפגמים בפעולת הרשויות שבהם מתמקד השלב הראשון במבחן שנקבע **בהלכת בורוביץ**, והתחזק הדגש הנוגע לפגיעה בהגינות ההליך (ראו גם ת"פ (ת"א) 4822-05-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (28.4.2019)). לצד זאת, נקבע כי השימוש בהגנה מן הצדק שמור עדיין למקרים מצומצמים וחריגים בלבד.

34. בקשר לאפליה באכיפת הדין, ברע"פ 1611/16 **מדינת ישראל נ' ורדי** (31.10.2018) (להלן: "**עניין ורדי**") נסקרה על ידי המשנה לנשיאה, כב' השופט מלצר, המסגרת הנורמטיבית, ונקבע כי טענה של הגנה מן הצדק בגין אפליה בהגשת כתבי אישום עשויה להתקבל גם במקרה שמקורה של האפליה ברשלנות או מחדל של רשויות האכיפה, ולא רק בשל פעולה שלהן מתוך שיקולים זרים (פסקה 68) (ראו גם: ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פולדי פרץ** (10.9.2013) (להלן: "**עניין פרץ**"). לצד האמור, הודגש כי הרחבת סוגי המקרים שבהם ניתן להעלות טענות של הגנה מן הצדק בשל אכיפה מפלה ובכלל, אין משמעותה כי טענה זו תתקבל בכל מקרה שבו תועלה, וקבלתה תיעשה במקרים חריגים בלבד. בעת בחינת טענת אפליה יש כמובן לוודא כי המדובר בהשוואה בין שווים.

35. בראי המסגרת הנורמטיבית שלעיל בחנתי את טענת ההגנה לאפליה בין עניינה של הנאשמת לענייניו של איילאו, אך מצאתי כי ההגנה לא הניחה מסד ראייתי בסיסי נדרש לשכנע כי יש להחיל דין שווה בעניינה של הנאשמת כבענייניו של איילאו. מבלי להתעלם מאמרות שמסר איילאו בהודעתו **נ/1** ומכך שהשיקים הופקדו בחשבון הבנק שלו, כשהוא זה אשר הפקיד את השיק הגנוב על שם המתלונן וקיבל מזומן תמורתו, הראיות שנאספו בזמן אמת ובכללן הודייתה של הנאשמת במספר הזדמנויות בביצוע העבירות, מבלי לציין כלל את מעורבותו של איילאו בביצוע והיותה מיופת כוח בחשבון הבנק שלו, דווקא מלמדות על היותה מבצעת העבירות המרכזית (אם לא היחידה) אשר ביצעה את כל המעשים המיוחסים לה בכתב האישום. אלה הן העובדות אשר עמדו נגד עיני המאשימה בעת החלטה בעניינם של הנאשמת ואיילאו, ומשאלה הם פני הדברים, ניתן בהחלט להבין את ההבחנה שערכה המאשימה ביניהם.

36. בנוסף, בעת בחינת הטענה לאכיפה מפלה יש לזכור וחשוב לציין כי לנאשמת הוצע הסדר מותנה שלו הייתה עומדת בתנאיו, לא היה מוגש גם כנגדה כתב אישום. כתב האישום דן הוגש משלא מילאה את התנאים (ש' 8 עמ' 3 לפרו' ודבר ב"כ המאשימה עמ' 52 ש' 15 לפרו'). ועוד יש לזכור כי בסופו של יום שולם הסכום שנפסק לטובת המתלוננים בהליך האזרחי שהתנהל על ידי איילאו במסגרת הליכי הוצאה לפועל. בראי האמור לעיל, במקרה זה לא הניחה ההגנה את הבסיס הראייתי הנדרש לקבלת הטענה, ולא ביססה טענתה לאכיפה בררנית ואפליה פסולה היורדת לשורש העניין ומצדיקה את ביטול כתב האישום כנגד הנאשמת. זאת גם אם אשקול את מועד ביצוע העבירות ואת העובדה שכספם של המתלוננים הושב להם. יחד עם זאת, לעובדה שחקירתו של איילאו לא קודמה ותיק החקירה כנגדו נסגר ללא הגשת כתב אישום מהטעם שנסיונות העניין אינן מצדיקות זאת ייתן משקל בעת קביעת עונשה של הנאשמת.

37. סוף דבר, לאחר דחיית הטענה לביטול כתב האישום מטעמי אכיפה פסולה ובראי כלל הראיות אשר פורטו לעיל, אני מרשיעה את הנאשמת בביצוע העבירות המיוחסות לה בכתב האישום: שתי עבירות זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר לפי סעיף 418 לחוק העונשין, שתי עבירות גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, שתי עבירות קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין, ושתי עבירות שימוש במסמך מזויף לפי סעיף 420 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"א כסלו תשפ"א, 07 דצמבר 2020, במעמד הצדדים